

Сергій Володимирович ГУГНЯК*(Харківський національний університет внутрішніх справ, м. Харків)*

МІСЦЕ ТА ОСОБЛИВОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ У СИСТЕМІ СУБ'ЄКТІВ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОЇ БЕЗПЕКИ І ПОРЯДКУ НА РЕГІОНАЛЬНОМУ РІВНІ

У статті наголошено на тому, що в умовах воєнного стану поліція зіштовхнулася з новими безпековими, організаційними та нормативно-правовими викликами, вирішення яких є ускладненим у період триваючого реформування. Водночас на основі ефективних управлінських рішень, прийнятих в умовах невизначеності, проте спрямованих на досягнення чітких результатів, було забезпечено додаткове фінансування органів і підрозділів поліції, введено нові інформаційні системи із документування воєнних злочинів, забезпечено адаптацію окремих підрозділів до виконання службово-бойових завдань і реальних бойових зіткнень з ворогом, здійснення низки функцій на деокупованих і наближених до зони ведення бойових дій територій із евакуації населення, доставлення гуманітарної допомоги тощо.

Доведено, що визначення особливостей поліції у системі суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні є досить складним через те, що дані особливості пов'язані з різними сферами життєдіяльності суспільства, а також є динамічно мінливими в умовах воєнного стану.

Стверджується, що до фундаментальних особливостей поліції у системі суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні слід віднести тісний взаємозв'язок поліції з іншими правоохоронними органами, медіа, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями; врахування з інституційної чи організаційної точки зору специфіки конкретного регіону; специфічна підготовка до такої діяльності, яка досягається за рахунок функціонування закладів вищої освіти зі специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку поліцейських.

Ключові слова: *місце, особливості, Національна поліція, система суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку, регіональний рівень, історичне становлення, специфіка регіону, взаємодія, підготовка.*

Постановка проблеми. Національна поліція України (далі – поліція) своєю появою та подальшим інституційним і організаційно-правовим становленням, широкою участю громадськості та зарубіжних експертів у процесах реформування цього центрального органу виконавчої влади утворює прагнення українського суспільства після травматичних подій Революції гідності, викликів пандемії коронавірусної хвороби та

повномасштабного збройного вторгнення до функціонування сервісно-орієнтованого, прозорого, демократично підзвітного та здатного ефективно виконувати службово-бойові завдання органу.

Протягом багатьох років центральне місце в адміністративно-правових дослідженнях в Україні відводилось саме різноманітним аспектам діяльності Національної поліції, зокрема в контексті забезпечення останньою публічної безпеки і порядку. Зокрема, цією проблематикою цікавилися В. Б. Авер'янов, О. М. Бандурка, О. І. Безпалова, Ю. П. Битяк, О. В. Волошина, В. М. Гаращук, В. Г. Гриценко, О. Ю. Дрозд, А. В. Калайда, А. Т. Комзюк, Л. О. Мамчур, О. В. Михайловська, О. М. Музичук, Д. М. Павлов, А. О. Полянський, О. Ю. Салманова, В. В. Сокурєнко, Р. В. Шаповал, О. М. Шевчук та ін. Проте місцю та особливостям Національної поліції у системі суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні з огляду на актуальні тенденції розвитку суспільства і держави ще не приділялося достатньої уваги у вітчизняних дисертаціях, монографіях і наукових статтях.

Мета статті полягає в тому, щоб встановити місце та особливості Національної поліції у системі суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні. Для досягнення вказаної мети необхідно вирішити наступні завдання: розглянути історичні аспекти виникнення та розвитку цивільної поліції в світі та на українських землях; визначити, як умови воєнного стану позначилися на розумінні місця поліції у системі сервісних служб; дослідити фундаментальні особливості поліції у системі суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні..

Наукова новизна дослідження полягає в особливому підході до використаної у процесі підготовки наукової статті методології, органічному поєднанні окремих методів, що дозволило вперше дослідити як актуальний стан досліджуваних правовідносин, так і їх історичні витоки.

Виклад основного матеріалу. Л. В. Кузнецова та К. М. Пасинчук стверджують, що «наразі сфера регулювання поліцейської діяльності постійно перебуває в стані динамічної трансформації та вдосконалення, що спрямовано на реалізацію правової політики держави. Наша держава обрала свій шлях формування правопорядку, необхідність зміни якого зумовлюється інтересами держави та суспільства. Саме розуміння проблеми регулювання та забезпечення поліцейської діяльності зумовлює розробку якісної й ефективної стратегії управлінської організації в діяльності поліцейських органів»¹.

Проте ця динамічна трансформація не є наслідком інституційної слабкості, а, навпаки, свідчить про наслідування провідних світових зразків поліцейської діяльності, впровадження яких досі зіштовхується з низкою проблем і перешкод через вплив певних довготривалих історичних етапів на сучасний процес державотворення. З огляду на це постає потреба у

¹ Кузнецова Л. В., Пасинчук К. М. Окремі етапи становлення поліцейських органів як органів громадського правопорядку в Україні (історико-правовий аспект). *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 2. С. 22.

формуванні чіткого усвідомлення історії зародження поліцейських підрозділів у світі та на українських землях.

Ідея цивільної поліції виникла в Англії у вісімнадцятому столітті. Ця концепція виникла як засіб захисту промислових центрів, особливо Лондона, яким загрожували заворушення та злочинність, і як альтернатива використанню військового персоналу, який зазвичай залучався для придушення заворушень. Протягом ста років англійці прагнули створити поліцейську систему, яка б відображала демократичні цінності країни. Серу Роберту Пілу приписують створення першої столичної поліції в Лондоні в 1828 році. Перших офіцерів поліції йменували «боббі», і їхнім завданням було підтримувати публічний порядок і безпеку мирними засобами. Цей обов'язок згодом призведе до того, що поліцію наразі також називають «офіцерами миру»¹.

Поліція означає підтримувати закон і порядок. Але це слово походить від polis – грецьке «місто» або «polity» – через politia, латинське «громадянство», і воно увійшло в англійську мову з французької мови, де означало не констеблів, а власне уряд. «Поліція» як цивільна сила, яка відповідає за стримування злочинності, історично асоціювалася з монархією – «підтриманням миру короля»².

У контексті формування цілісного розуміння історичного становлення поліцейських підрозділів у світовому масштабі варто бути свідомими того, що цей процес повною мірою втілював у собі як основні цивілізаційні надбання, так і проблеми, у тому числі породжені становленням тоталітарних режимів або політикою расової сегрегації у США.

На українських землях поліцейські підрозділи пройшли власний унікальний шлях історичного становлення. Деякі науковці виокремлюють такі його етапи: «I етап – античні часи (поява перших згадок про поліцію); II етап – XVIII ст. – період царської Росії (поява поліцейського, який за своїми функціями нагадував сучасного, створення спеціалізованих поліцейських органів на території України); III етап – радянський період (функції поліцейського виконували працівники робітничо-селянської міліції; закріплення нових функцій у представників міліції у зв'язку з Німецько-радянською війною; реорганізація органів міліції: перетворення Народного комісаріату внутрішніх справ на Міністерство внутрішніх справ СРСР, прийняття Дисциплінарного статуту; ліквідація МВС СРСР; затвердження «Положення про радянську міліцію»; створення МВС УРСР; прийняття Закону УРСР «Про міліцію»); IV етап – період незалежності України (прийняття Законів України «Про внесення змін і доповнень до Закону Української РСР «Про міліцію», «Про оперативно-розшукову діяльність», «Про пенсійне забезпечення військовослужбовців та осіб начальницького і рядового складу органів внутрішніх справ», Розпорядження Президента

¹ Brief History of Policing // Town of Greenburgh: сайт. URL: <https://www.greenburghny.com/385/Brief-History-of-Policing>.

² Lepore J. The Invention of the Police // The New Yorker: сайт. URL: <https://www.newyorker.com/magazine/2020/07/20/the-invention-of-the-police>.

України «Про затвердження Положення про Міністерство внутрішніх справ України», Закону України «Про Національну поліцію», Положення про Національну поліцію)»¹.

Дані етапи позначаються на розумінні місця органів і підрозділів поліції у системі суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні. З огляду на тривалий час перебування українських земель у складі імперій, десятиліття радянського правління органи правопорядку були складовими єдиної централізованої моделі функціонування публічної адміністрації, заснованої на засадах єдиного керівництва, вертикальної моделі прийняття рішень, слабких і організаційно та ідеологічно залежних від державного (партійного) керівництва інститутів громадянського суспільства та місцевого самоврядування. Слід зазначити, що на те, щоб повністю перебудувати систему суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні в світлі євроінтеграційних процесів потрібні десятиліття ефективних реформ у різних сферах життєдіяльності суспільства. Очевидно, що ці реформи мають охоплювати судову систему, функціонування органів місцевого самоврядування, зокрема в частині децентралізації. При цьому створення всіх нових правоохоронних органів не усуває глибинних причин таких процесів. Важливою є системна робота зі зміцнення інститутів громадянського суспільства, територіальних громад, здатних ефективно вирішувати питання місцевого значення, а також судової системи, у межах якої буде забезпечено здійснення правосуддя на засадах загальної рівності та неупередженості.

Погоджуючись з твердженням науковця, слід звернути увагу на те, що в умовах воєнного стану поліція зіштовхнулася з новими безпековими, організаційними та нормативно-правовими викликами, вирішення яких є ускладненим у період триваючого реформування. Водночас на основі ефективних управлінських рішень, прийнятих в умовах невизначеності, проте спрямованих на досягнення чітких результатів, було забезпечено додаткове фінансування органів і підрозділів поліції, введено нові інформаційні системи із документування воєнних злочинів, забезпечено адаптацію окремих підрозділів до виконання службово-бойових завдань і реальних бойових зіткнень з ворогом, здійснення низки функцій на деокупованих і наближених до зони ведення бойових дій територій із евакуації населення, доставлення гуманітарної допомоги тощо.

Е. Міллер стверджує, що організація сучасної поліції – це умовний суспільний вибір щодо того, як брати участь у процесі управління під час регулювання публічного порядку на вулиці. Поліція є органом, уповноваженим діяти відповідно до обов'язку держави керувати у відповідь на надзвичайні ситуації. Обов'язок керувати існує, коли існує якась нагальна соціальна потреба, яку можна вирішити шляхом дії, і певна особа чи

¹ Солонар А. В., Якименко А. Ю. Історія становлення і розвитку інституту поліцейського. *Правові горизонти*. 2017. Вип. 6 (19). С. 27.

установа має ресурси та здатність виконати цю дію. Обов'язок є безособовим: будь-хто з відповідним набором навичок зобов'язаний діяти для задоволення відповідної потреби. Проте можуть виникнути проблеми, коли надто мало людей відповідає або надто багато людей змагаються за вирішення потреби¹.

Погоджуючись з дослідником, слід звернути увагу на те, що місце поліції в системі суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні пов'язане з її розумінням як карального органу, діяльність якого базується на застосуванні насильства, чи сервісного органу, який поряд із насильством, порядок і умови застосування якого чітко прописані в законі, використовує й інші методи, заходи та форми діяльності в процесі надання послуг населенню. Очевидно, що саме на останньому підході засновується визначення, закріплене в Законі України «Про Національну поліцію». Таке розуміння передбачає широке коло напрямів взаємодії як з іншими правоохоронними органами, так і з інститутами громадянського суспільства, міжнародними організаціями, закладами освіти, органами публічної влади, підприємствами, установами та організаціями. За умови прийняття на рівні державної політики такого підходу, як це відбулося в Україні, коло суб'єктів, з якими здійснюється взаємодія поліції, не є вичерпним. Постійно можуть залучатися все нові суб'єкти. Наприклад, такими суб'єктами виступають заклади загальної середньої освіти в процесі функціонування інспекторів служби освітньої безпеки, волонтери під час спільного доставлення гуманітарної допомоги постраждалим територіальним громадам тощо.

Водночас, як ми зазначали вище, визначення особливостей поліції у системі суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні є досить складним через те, що дані особливості пов'язані з різними сферами життєдіяльності суспільства, а також є динамічно мінливими в умовах воєнного стану.

Однією з фундаментальних таких особливостей є тісний взаємозв'язок поліції з іншими правоохоронними органами, медіа, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями. Через багатогалузевий характер діяльності правоохоронних органів, їх розгалужену систему тощо згрупувати їх в одному законодавчому акті неможливо. Основною причиною цього є те, що всі правоохоронні органи мають різні функції, завдання, вони не мають однакових повноважень тощо. Незалежно від того, у якій державі вони знаходяться, правоохоронні органи (а особливо їх діяльність із забезпечення невід'ємних охоронюваних прав) завжди будуть наслідувати суспільство в цілому. Звідси ґрунтується поширена наукова теза про те, що якість діяльності правоохоронних органів у сфері захисту та дотримання конституційних прав, свобод і законних інтересів людини є прямим відображенням рівня успішності та

¹ Miller E. J. The Concept of the Police. *Criminal Law and Philosophy*. 2023. № 17. P. 573.

компетентності всіх підприємств, установ та організацій у суспільстві¹.

Окреслений у досліджуваній особливості зв'язок з іншими правоохоронними органами (військовими формуваннями з правоохоронними функціями) проявляється в тому, що поліція постійно взаємодіє з Національною гвардією України (далі – НГУ) в процесі забезпечення публічної безпеки і порядку. Дане питання врегульоване на рівні окремого Наказу Міністерства внутрішніх справ України від 10 серпня 2016 р. № 773, згідно з яким «взаємодія між НГУ та Національною поліцією України здійснюється в межах, визначених законодавством, у тому числі цим Порядком, а саме шляхом: спільного патрулювання нарядами вулиць, площ, парків, скверів, вокзалів, аеропортів, морських та річкових портів, інших публічних (громадських) місць; забезпечення (охорони) публічної (громадської) безпеки і порядку під час проведення зборів, мітингів, вуличних походів, демонстрацій, інших масових та спортивних заходів, а також під час заходів у публічних (громадських) місцях за участю осіб, щодо яких здійснюється державна охорона; проведення спільних заходів з метою стабілізації оперативної обстановки в разі її загострення в межах території однієї чи декількох адміністративно-територіальних одиниць»². При цьому слід звернути увагу на те, що під час безпосереднього несення служби координуючої та спрямовуючої ролі набувають саме керівники поліції. Так, Порядком визначається, що «під час виконання завдань особовий склад військових частин (підрозділів) НГУ перебуває в оперативному підпорядкуванні керівника органу поліції або особи, яка виконує його обов'язки»³.

Ще однією особливістю поліції у системі суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні є врахування з інституційної чи організаційної точки зору специфіки конкретного регіону. У першу чергу, це стосується регіонів, наближених до великих річок, водосховищ, а також Чорного та Азовського морів. Дана особливість повною мірою знаходить своє втілення у функціонуванні в структурі поліції окремого Управління авіації та поліції на воді.

Спрямованість на врахування регіональної специфіки лягла в основу проекту «Поліцейський офіцер громади», під час реалізації якого вдалося підготувати значну кількість професійних поліцейських, які у своїй повсякденній діяльності першочергово орієнтуються на потреби конкретної громади, її специфіку, постійно перебувають у межах її території, вирішують безпекові питання місцевого значення, інформують населення

¹ Panova O. A., Tanko A., Povydysh V. V., Aliksieieva O. V. Law Enforcement Agencies in the System of Entities of Protection and Defense of Human Rights. *Amazonia Investiga*. 2020. № 9 (30). P. 77.

² Про затвердження Порядку організації взаємодії Національної гвардії України та Національної поліції України під час забезпечення (охорони) публічної (громадської) безпеки і порядку : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 10 серпня 2016 р. № 773 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1223-16#Text>.

³ Про затвердження Порядку організації взаємодії Національної гвардії України та Національної поліції України під час забезпечення (охорони) публічної (громадської) безпеки і порядку : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 10 серпня 2016 р. № 773 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1223-16#Text>.

громади про стан дотримання правопорядку тощо.

Ще однією особливістю Національної поліції у системі суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні є специфічна підготовка до такої діяльності, яка досягається за рахунок функціонування закладів вищої освіти зі специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку поліцейських (далі – ЗВО). У структурі таких ЗВО утворені спеціальні інститути (факультети), що готують фахівців для підрозділів превентивної діяльності поліції.

Варто зазначити, що забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні потребує особливої підготовки. Цей процес задля його злагодженості та ефективності вимагає від працівників поліції фізичної підготовленості, психологічної стійкості, здатності налагодити конструктивну комунікацію з групами агресивно налаштованих громадян. Саме тому курсантам на етапі підготовки важливо не лише опанувати цілу низку дисциплін, але й також бути готовими до специфіки несення служби за несприятливих умов. Задля цього у відповідних ЗВО ще на етапі підготовки курсанти на регулярній основі залучаються до забезпечення публічної безпеки і порядку спільно з працівниками практичних підрозділів поліції під час проведення масових зібрань, спортивних змагань та інших заходів. При цьому курсанти несуть службу у вихідні та святкові дні, перебуваючи в засобах індивідуального захисту та спеціальному спорядженні, комунікують з громадянами та виконують поставлені накази.

Висновки. Таким чином, динамічна трансформація поліції не є наслідком інституційної слабкості, а, навпаки, свідчить про наслідування провідних світових зразків поліцейської діяльності, впровадження яких досі зіштовхується з низкою проблем і перешкод через вплив певних довготривалих історичних етапів на сучасний процес державотворення.

Зазначено, що з огляду на тривалий час перебування українських земель у складі імперій, десятиліття радянського правління органи правопорядку були складовими єдиної централізованої моделі функціонування публічної адміністрації, заснованої на засадах єдиного керівництва, вертикальної моделі прийняття рішень, слабких і організаційно (ідеологічно) залежних від державного (партійного) керівництва інститутів громадянського суспільства та місцевого самоврядування. На те, щоб повністю перебудувати систему суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні в світлі євроінтеграційних процесів потрібні десятиліття ефективних реформ у різних сферах життєдіяльності суспільства.

Звернено увагу на те, що в умовах воєнного стану поліція зіштовхнулася з новими безпековими, організаційними та нормативно-правовими викликами, вирішення яких є ускладненим у період триваючого реформування. Водночас на основі ефективних управлінських рішень, прийнятих в умовах невизначеності, проте спрямованих на досягнення чітких результатів, було забезпечено додаткове фінансування органів і підрозділів поліції, введено нові інформаційні системи із документування

воєнних злочинів, забезпечено адаптацію окремих підрозділів до виконання службово-бойових завдань і реальних бойових зіткнень з ворогом, здійснення низки функцій на деокупованих і наближених до зони ведення бойових дій територій із евакуації населення, доставлення гуманітарної допомоги тощо.

Доведено, що визначення особливостей поліції у системі суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні є досить складним через те, що дані особливості пов'язані з різними сферами життєдіяльності суспільства, а також є динамічно мінливими в умовах воєнного стану.

Стверджується, що однією з фундаментальних особливостей поліції у системі суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні є тісний взаємозв'язок поліції з іншими правоохоронними органами, медіа, органами місцевого самоврядування, підприємствами, установами та організаціями.

Визначено, що ще однією особливістю поліції у системі суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні є врахування з інституційної чи організаційної точки зору специфіки конкретного регіону. Спрямованість на врахування регіональної специфіки лягла в основу проекту «Поліцейський офіцер громади», під час реалізації якого вдалося підготувати значну кількість професійних поліцейських, які у своїй повсякденній діяльності першочергово орієнтуються на потреби конкретної громади, її специфіку, постійно перебувають у межах її території, вирішують безпекові питання місцевого значення, інформують населення громади про стан дотримання правопорядку тощо.

Доведено, що ще однією особливістю Національної поліції у системі суб'єктів забезпечення публічної безпеки і порядку на регіональному рівні є специфічна підготовка до такої діяльності, яка досягається за рахунок функціонування закладів вищої освіти зі специфічними умовами навчання, які здійснюють підготовку поліцейських. Курсантам на етапі підготовки важливо не лише опанувати цілу низку дисциплін, але й також бути готовими до специфіки несення служби за несприятливих умов. Задля цього у відповідних ЗВО ще на етапі підготовки курсанти на регулярній основі залучаються до забезпечення публічної безпеки і порядку спільно з працівниками практичних підрозділів поліції під час проведення масових зібрань, спортивних змагань та інших заходів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Кузнецова Л. В., Пасинчук К. М. Окремі етапи становлення поліцейських органів як органів громадського правопорядку в Україні (історико-правовий аспект). *Юридичний науковий електронний журнал*. 2022. № 2. С. 22–25.
2. Про затвердження Порядку організації взаємодії Національної гвардії України та Національної поліції України під час забезпечення

(охорони) публічної (громадської) безпеки і порядку : наказ Міністерства внутрішніх справ України від 10 серпня 2016 р. № 773 // База даних (БД) «Законодавство України» / Верховна Рада (ВР) України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1223-16#Text>.

3. Солонар А. В., Якименко А. Ю. Історія становлення і розвитку інституту поліцейського. *Правові горизонти*. 2017. Вип. 6 (19). С. 23–28.

4. Brief History of Policing // Town of Greenburgh: сайт. URL: <https://www.greenburghny.com/385/Brief-History-of-Policing>.

5. Lepore J. The Invention of the Police // The New Yorker: сайт. URL: <https://www.newyorker.com/magazine/2020/07/20/the-invention-of-the-police>.

6. Miller E. J. The Concept of the Police. *Criminal Law and Philosophy*. 2023. № 17. P. 573–595.

7. Panova O. A., Tanko A., Povydysh V. V., Aliksieieva O. V. Law Enforcement Agencies in the System of Entities of Protection and Defense of Human Rights. *Amazonia Investiga*. 2020. № 9 (30). P. 77–83.

Стаття надійшла до редакції 16.07.2023

Serhiy V. HUGNYAK,

Postgraduate Student

(*Kharkiv National University of Internal Affairs, Kharkiv, Ukraine*)

THE PLACE AND FEATURES OF THE NATIONAL POLICE IN THE SYSTEM OF ENTITIES PROVIDING PUBLIC SECURITY AND ORDER AT THE REGIONAL LEVEL

The article emphasizes that under martial law, the police faced new security, organizational and regulatory challenges, the solution of which is complicated in the period of ongoing reform. At the same time, on the basis of effective management decisions made in conditions of uncertainty, but aimed at achieving clear results, additional funding for police bodies and units was provided, new information systems for documenting war crimes were introduced, adaptation of individual units to the performance of service and combat tasks and real combat clashes with the enemy was ensured, a number of functions were performed in de-occupied and close-to-the-zone territories for the evacuation of the population, delivery of humanitarian aid, etc.

It is proven that determining the features of the police in the system of subjects of ensuring public security and order at the regional level is quite difficult due to the fact that these features are related to different spheres of society's life, and are also dynamically changing under martial law.

It is argued that the fundamental features of the police in the system of subjects of ensuring public safety and order at the regional level include the close relationship of the police with other law enforcement agencies, media, local governments, enterprises, institutions and organizations; taking into account the specifics of a particular region from an institutional or organizational point of

view; specific preparation for such activities, which is achieved through the functioning of higher education institutions with specific training conditions that train police officers.

Keywords: *place, features, National Police, system of subjects of ensuring public safety and order, regional level, historical formation, specifics of the region, interaction, training.*